

Ο ΛΑΘΟΣ ΚΟΥΚΟΣ ΔΕΝ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

Τάσος Συμεωνίδης
(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)
Publication date: 15 May 2017.

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

Οι πάντες -- ή σχεδόν οι πάντες -- πανηγυρίζουν για τη νίκη Μακρόν. Πόσο δικαιολογημένος είναι αυτός ο ενθουσιασμός;

Πολλά έχουν ειπωθεί για τα προσόντα του Μακρόν που έγινε αντικείμενο απότομης φρενήρους και ιδιότυπης θεοποίησης από τους «ευρωπαϊστές» και τους συνοδοιπόρους τους ελλείπει πραγματικών ηγετών.

Το κατεστημένο της Γαλλίας, μετά το άνευ προηγούμενο φιάσκο της προεδρίας Ολάντ, έριξε όλο του το βάρος στην δημιουργία καινούργιου υποτίθεται προτύπου: «άφθαρτος» νέος ο Μακρόν με φρέσκες ιδέες, ευρωπαϊστής, μεταρρυθμιστής, τεχνοκράτης, προ πάντων globalist κ.λπ. Αυτά για την κατανάλωση από τους ψηφοφόρους που συμπεριφέρθηκαν στην κάλπη ακριβώς όπως πρόβλεψαν περίπου οι συνηθισμένοι ρυθμιστές της λαϊκής «γνώμης».

Στην πραγματικότητα βεβαίως το «πρότυπο Μακρόν» διαλέχτηκε και συναρμολογήθηκε με μεγάλη προσοχή από το παρασκήνιο των Ηλυσίων. Ασφαλής χαρακτήρας ο σχεδόν τεσσαρακοντούτης νεαρός «άφθαρτος», δοκιμασμένος πρώην τραπεζίτης σε υπουργική θέση, με φωτογενή εφηβικά χαρακτηριστικά για τις ανάγκες των τηλεοπτικών παρουσιάσεων. Καθόλου τελικώς «φρέσκος» αλλά όχι απολύτως της συνήθους καταψύξεως και καταφανώς ο πλέον αποδεκτός από τους ανωτάτους κατιμάδες της γαλλικής πολιτικό-οικονομικής τάξης.

Επιστρατεύθηκε μάλιστα ακόμη και η ιδιότυπη του Μακρόν επιλογή μιας ωριμοτάτης συζύγου, που θα μπορούσε να είναι μητέρα του, για να διαφημισθεί το πώς ο νεαρός «σπάει τα ταμπό» και ξεπερνά τα «κοινωνικά τείχη» για τις «ευπαθείς ομάδες» (προφανώς η υπόθεση είναι ότι η σύζυγος ανήκει στις ομάδες αυτές λόγω ηλικίας).

Σχόλια για το πώς αυτή η επιλογή ρίχνει σκιές στην κρίση και στον ψυχισμό του νέου Γάλλου προέδρου καταγγέλθηκαν με πύρινο μένος, ως ανεμένετο, εις τα social media σαν εκφράσεις «μίσους» προς τους γεροντότερους και ιδίως προς τις γυναίκες τρίτης ηλικίας. Το κύμα αυτό της

ιεράς οργής απεδείχθη έξυπνη και επιτυχέστατη τακτική κίνηση του επιτελείου Μακρόν· ο προφανής στόχος της ήταν η προεκλογική εκμετάλλευση των αλλοιωμένων από την διαβρωτική πολιτική ορθότητα ηθικών βάσεων μιας κοινωνίας που αδίκως αναζητεί «σημείο στήριξης» στις αερολογίες των «προοδευτικών».

Ο ενθουσιασμός λοιπόν οφείλεται σε στοιχεία που δεν στηρίζονται στις πραγματικές ανάγκες της σημερινής γαλλικής κατάστασης, στοιχεία τα οποία **δεν αντιμετωπίζονται με προεκλογικές καμπάνιες γενικοτήτων** από υποψήφιο **χωρίς** υποστηρικτικό πολιτικό σχηματισμό και με περιορισμένες δυνατότητες να επηρεάσει τις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές. Και ναι μεν το πάρτι των social media ακόμα καλά κρατεί, πλην όμως οι στρατηγικές επιλογές του αμέσου μέλλοντος παραμένουν περίπλοκες και μάλλον εκτός εμβελείας του απλοποιητικού επιδρομικού μακρονισμού.

Ο Μακρόν επιμένει σε «περισσότερη Ευρώπη ως πανάκεια. Η συνταγή έχει δοκιμαστεί πολλές φορές με αμφιλεγόμενα αποτελέσματα. Πώς θα μπορέσει να επιβάλει λύσεις σε περιρρέουσα ατμόσφαιρα γενικής λαϊκής δυσθυμίας γύρω από το «μεγαλύτερο δημοκρατικό πείραμα της ιστορίας»;

Ο Μακρόν είναι ο κλασικός νεοφιλελεύθερος τραπεζίτης φορέας όλων εκείνων των θεωρητικών και πρακτικών επιλογών που ρήμαξαν το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα με απόγειο την κατάρρευση του 2008. Οι Βρυξέλλες έχουν υιοθετήσει τα «εργαλεία» αυτά από πολλού με περισσή ακρισία και βιασύνη. Και ακόμα και το αδιέξοδο της συνεχιζόμενης ευρωπαϊκής κρίσης δεν έχει επηρεάσει το πάθος τους για την προστασία του «παλιού χρήματος» του 1% της κοινωνίας εις βάρος των υπολοίπων άτυχων.

«Περισσότερη Ευρώπη», μεταφραζόμενη κατά το ευαγγέλιο Μακρόν και των συναφών του, μεταφράζεται σε ευρωπαϊκή «ενσωμάτωση» **χωρίς την πολιτική συναίνεση του υποχείριου λαού μέσω των τυπικών και μόνον εκλογών**. Κανείς βεβαίως πλην των «ευρωπαϊστών» δεν σταματά να υποπτεύεται αυτήν την «ενσωμάτωση» που συνεχώς ανακλύπει ως το κατ' εξοχή θέμα αιχμής. Ο Μακρόν γνωρίζει καλά την σημασία τέτοιας «προόδου»: η νεοφιλελεύθερη μέθοδος έχει επιτύχει την εξίσωση της δημοκρατίας με τον μηχανισμό των εκλογών -- που με την σειρά του είναι εκμεταλλεύσιμος ως η «απόδειξη» της δημοκρατίας στις χώρες που υφίστανται τα πειράματα των νεοφιλελευθέρων του ανεξέλεγκτου καπιταλισμού.

Η «περισσότερη Ευρώπη» σημαίνει κατά βάση επεκτεινόμενο «δημοκρατικό» καταναγκασμό δια της καταφυγής των ευρώ-μανδαρίνων στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο το οποίο ουσιαστικά νομοθετεί αγνοώντας τα εθνικά κοινοβούλια. Οι απανταχού «ευρωπαϊστές» παραμερίζουν το γεγονός αυτό με κηρύγματα περί αναγκαιότητας των «μεταρρυθμίσεων» **πάντοτε εις βάρος των μεγάλων λαϊκών πλειοψηφιών**.

Όταν λοιπόν ο Μακρόν μιλά για «μεταρρυθμίσεις» εννοεί «μεταρρυθμίσεις» εντός του ασφυκτικά περιοριστικού περιφράγματος του νεοφιλελευθέρου οικονομισμού, της εμπορευματοποίησης της εργασίας, της αφαίρεσης **όλων των κοινωνικών προστασιών** που

εφαρμόστηκαν αμέσως μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, και της διασφάλισης των τραπεζών μέσω περίπλοκων και ολοκληρωτικών τεχνοκρατικών «δικλίδων» που επιβάλουν την **πλήρη υλική εξόντωση των δανειοληπτών**, είτε αυτοί είναι φυσικά πρόσωπα είτε ανεξάρτητα, υποτίθεται, κράτη της «ένωσης».

Ο Μακρόν πάντως υποσχέθηκε ότι θα είναι στο πλευρό της Ελλάδας στη μάχη του χρέους.

Είναι ενδεικτικό της σχιζοφρενούς κατάστασης της χώρας μας το ότι ο Μακρόν, που δεν δίστασε ως υπουργός οικονομικών να υπονομεύσει και τελικά να αφαιρέσει προστασίες των εργαζομένων πλήρους απασχόλησης στη χώρα του με μια υπογραφή, θεωρείται ως ένας ακόμη σταυροφόρος «σωτήρας» της χρεοκοπημένης και ύπτιας Ελλάδος.

Η αναφορά του στην ανάγκη ελάφρυνσης του ελληνικού χρέους αναμφισβήτητα θα έχει προκαλέσει ψυχρά μειδιάματα στο τευτονικό κέντρο της Ευρώπης (και ίσως και τα τρανταχτά γέλια του κυρίου Σόϊμπλε). Η κυρία Μέρκελ, μέσω της σιωπής, διατηρεί τις επιφυλάξεις της επίσης, οι οποίες φυσικά θα συνεχισθούν και μετά τις γερμανικές εκλογές που αναμένεται να την διατηρήσουν στην εξουσία. Πριν λοιπόν πανηγυρίσουμε για τον «φίλο» μας Μακρόν ας υπολογίσουμε τις ρεαλιστικές δυνατότητες αυτής της «φιλίας». Η πρόσφατος πολιτική ιστορία μας καταρρίπτει όμως τα περί ρεαλισμού. Η δε κυρία Μέρκελ ουδόλως φαίνεται διατεθειμένη να μοιραστεί την απόλυτη εξουσία της με τον Γάλλο πρωτοετή.

Ποιό είναι ακριβώς το μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα του νέου Γάλλου προέδρου;

Ο Μακρόν και οι σύμβουλοι του ακολούθησαν την δοκιμασμένη τακτική του Τόνυ Μπλερ και του Μπιλ Κλίντον, των οποίων «ο πιο καλός ο μαθητής» απεδείχθη ο Ομπάμα, ο οποίος, μαζί με την κυρία Κλίντον, οδήγησε το Δημοκρατικό Κόμμα σε πλήρη διάλυση τον Νοέμβριο του 2016: «νεωτεριστικές» σοφιστείες, διαφημιστικά σλόγκαν (it's the economy, stupid!), υποκριτικές κούφιες «προσφορές» στην εργατική τάξη, κίβδηλες υποσχέσεις «θωράκισης» των εισοδημάτων, και ορεκτικές φιοριτούρες υπέρ περιθωριακών «ευπαθών» για να επιτευχθεί η πλήρης «εργαλειακή» εκμετάλλευση της προσωπικής ακτινοβολίας των υποψήφιων προφητών της Νέας Πολιτικής (που δεν ήταν **ποτέ «νέα»** αλλά προσεκτικά φτιασιδωμένη αναπαραγωγή άτεγκτων παλιών καπιταλιστικών μεθόδων διαχείρισης της οικονομίας).

Η ισχυρότερη ένδειξη του μέλλοντος Μακρόν προεξοφλείται από τους πανηγυρισμούς των απανταχού διευθυντικών στελεχών αρπακτικών «επενδυτικών» κεφαλαίων και τραπεζών. Η λέξη «μεταρρύθμιση» κατ' αυτούς μεταφράζεται σε ακόμη σκληρότερα μέτρα «εκλογίκευσης» της οικονομίας· με τέτοια μέτρα, αφ' ενός, οι μεν «πλούσιοι» κάτοικοι του Βορρά θα συνεχίσουν να καταπίνουν σχεδόν αδιαμαρτύρητα τις «διασώσεις» του Νότου (που και πάλι ευεργετούν τους «επενδυτές» με μόχλευση του χρέους εις βάρος των φορολογουμένων) αλλά και, αφ' ετέρου, να πείσουν τους δε σπάταλους του Νότου ότι η σκληρή και κοινωνικά διαλυτική επιτροπεία των «θεσμών» αποτελεί την **μοναδική εγγύηση** ενός ασφαλούς μέλλοντος.

Όλη αυτή η τραγική παρωδία φυσικά θα συνεχίσει να εξελίσσεται σε ατμόσφαιρα υποκριτικής νουθεσίας των Νοτίων από τους Βορείους για τα αστείρευτα δήθεν ευεργετήματα της «ελεύθερης» αγοράς (που ούτε κατά διάνοιαν δεν ήταν ή είναι «ελεύθερη») την στιγμή που **και** οι Βόρειοι είναι πλέον αμετάτρεπτα εθισμένοι στο ναρκωτικό του ιδιωτικού οικογενειακού δανεισμού και της μεταβολής του εθνικού (ήτοι του της κεντρικής κυβέρνησης) χρέους σε ιδιωτικό με άμεσο μετάθεση της συνολικής χρεοκοπίας στους ώμους του «κυρίαρχου λαού».

Για να το καταλάβουν (ίσως) και οι αθεράπευτα «ευρωπαϊστές», ο Μακρόν είναι, μεταξύ άλλων, απλώς ο πλέον πρόσφατος «δημοκρατικά εκλεγμένος» υπερασπιστής του αχαλίνωτου ιδιωτικού δανεισμού με απατηλές και επικίνδυνες υποσχέσεις καλοπέρασης και σχετικής ευμάρειας (π.χ. «διακοποδάνεια», «στεγαστικά», «επισκευαστικά», «μαθητικά» κ.λπ.) που είναι αδύνατο να συντηρηθούν χωρίς **πραγματικά εισοδήματα**, αφού πλέον η προσωπική εργασία έχει μεταβληθεί σε ευτελές παράδρομο που αμείβεται πενιχρά και δεν χαίρει καμιάς απολύτως προστασίας μπροστά στην καταιγίδα της «ελεύθερης» (διάβαζε: ρυθμιζόμενης από όσους υπάρχουν στο απυρόβλητο) αγοράς των «επενδυτών» και αυτών που διαθέτουν κεφάλαιο.

Ειδικά για την Γαλλία: Μακρόν ή Λε Πεν;

Η σύντομη απάντηση είναι ούτε ο ένας ούτε η άλλη.

Όμως: η Ευρώπη, και πιο συγκεκριμένα η «μη σπάταλη» Ευρώπη, βρίσκεται σε βαθύτατη σύγχυση -- πολιτική, κοινωνική, ιδεολογική, και ιστορική.

Η Γαλλία είναι πρωταθλήτρια αυτής της γενικότερης ανωμαλίας (με κύριους ανταγωνιστές της την Σουηδία, το Βέλγιο, και την δύστροπη BREXIT Βρετανία). Θύμα φρικιαστικών ισλαμικών τρομοκρατικών επιθέσεων, με οικονομία στάσιμη και εν πολλοίς φθίνουσα, με «ξεχασμένο» σχεδόν το 50% του ενεργού πληθυσμού, με πολιτικούς που σε πολλά ξεπερνούν ακόμη και τους «καλύτερους και ευφυέστερους» των κωμικοτραγικών της εξαφανιζόμενης Ελλάδος, η Γαλλία παραπαίει αναζητώντας έναν ανανεωμένο *raison d'être*, μια εθνική συνέγερση για την ανακάλυψη μιας καινούργιας *existence glorieuse*.

Εδώ εμφανίζεται ο Μακρόν. Χωρίς επεξεργασμένο και δημοσιευμένο εκλογικό μανιφέστο. Χωρίς «πλατφόρμα» γενικότερης πολιτικής. Χωρίς πολιτική οργάνωση. Χωρίς «εξαρτήσεις» (όπως επιμένει ο ίδιος). Αλλά, προ πάντων, ως ροκ σταρ και παρεμπιπτόντως πολιτικός χαμαιλέοντας που, με το αναγκαίο ρετουσάρισμα, ξεκινά και ως «καινούργιος». **Και** νεοφιλελεύθερος (δηλαδή φλογερός καπιταλιστής, ιδιωτικοποιητής κ.λπ.) **και** οπαδός της «ισότητας» και κατά της ξενοφοβίας και των «διακρίσεων» (κυρίως εθνοτικών, «ρατσιστικών» και, προ πάντων, λόγω φύλου και σεξουαλικής κατεύθυνσης).

Ως φιλελεύθερος είναι «δεξιός», ως κατά των «διακρίσεων» ομοαίματος «αριστερός». Ούτε οι «δεξιοί» τον καταλαβαίνουν απολύτως, ούτε οι «αριστεροί» τον ασπάζονται αλλά τον χειροκροτούν γιατί είναι υπέρ της «ισότητας» και «κατά της βίας». Αποφεύγει τις περιοχές της «εργατιάς» στην προεκλογική του περιοδεία. Και γιορτάζει τη νίκη σε ρεστοράν της υψηλής

κοινωνίας περιβαλλόμενος από τύπους που έντονα θυμίζουν «περιβάλλον Χίλαρυ». Δέχεται επίσης και την υπερατλαντική υποστήριξη του Ομπάμα (χειρονομία που πολιτικά του αφαιρεί αλλά που μεταβάλλεται σε μεγάλο εορτασμό από το «περιβάλλον» και τα συνεργαζόμενα media). Αλλά εξακολουθεί να είναι [ιδιαιτέρως αντιπαθής](#) για την «σιωπηλή πλειοψηφία».

Η Λε Πεν υποφέρει ως «ακροδεξιά» και οπαδός της χιτλερικής Γερμανίας κατά τα συνεργαζόμενα media. Βαρύνεται από το παρελθόν του πατέρα της και προσπαθεί απεγνωσμένα να προσεγγίσει την «ορθή» έκδοση της πολιτικής, δηλαδή το ευαγγέλιο της «ποικιλομορφίας και της ένταξης» που κυρίως αφορά μουσουλμάνους αφρό-ασιάτες παράνομους οικονομικούς μετανάστες.

Συγχρόνως εκφράζει απόψεις και ανησυχίες που έχουν εξορκιστεί και αφοριστεί από το νεοφιλελεύθερο κατεστημένο της «προοδευτικής» κοινωνίας με υφή πουρέ -- δηλ. ιδέες που απασχολούν εκατομμύρια Γάλλους, πολλοί απ' τους οποίους όμως διστάζουν να συμπλεύσουν ανοιχτά με τους «χιτλερικούς».

Παρ' όλα αυτά, η Λε Πεν συντελεί στις συνθήκες που στέλνουν την αποχή στα υψηλότερα των τελευταία πενήντα ετών και γιγαντώνουν αναπάντεχα το ποσοστό των άκυρων και των λευκών. Εξακολουθεί όχι απλώς να υπάρχει αλλά έχει την ευκαιρία να ανασυντάξει το κόμμα της και περιμένει το 2022 με προοπτικές που φοβίζουν ήδη το εορτάζον «περιβάλλον».

Τελικώς, και αναγκαστικά, «πάμε με Μακρόν» -- αλλά το «αναγκαστικά» είναι το απολύτως ανεπιθύμητο για τον *ersatz* νεότευκτο «άφθαρτο». Όπως [παρατήρησε](#) υπερπόντια σχολιαστής: «Όσοι κερδίζουν το αξίωμα απλώς επειδή είναι κάπως λιγότερο τρομακτικοί από την εναλλακτική λύση, μπορεί να δυσκολευτούν να συγκεντρώσουν τη λαϊκή υποστήριξη και τις νομοθετικές πλειοψηφίες που πρέπει να έχουν για να επιτύχουν κάτι. Με το να είσαι αυτός που 'δεν μπορεί να χάσει' ένας υποψήφιος μπορεί εύκολα να αποδειχθεί ότι είναι μια [γενικά] πρόταση του 'όχι νίκη'».

Θα περιμένουμε λοιπόν τις βουλευτικές εκλογές που θα κρίνουν αν ο Μακρόν κερδίσει την ευκαιρία της μικρότερης δυνατής αποτυχίας.